

1

Kassandra

Ik heb nooit gevraagd om visioenen, ik was er zelf een. In mijn toekomst zie ik mezelf als koninklijk en glorieus, stralend door het schijnsel van mijn god. De priesterorde heeft het liefst eenvoudiger kleding voor haar hogepriesteres, maar dat ga ik veranderen wanneer ik die positie toegewezen krijg. Ik ga de fijnste zijden gewaden, de grootste juwelen en het blinkendste goud dragen. De mensen zullen van me houden alsof ik bijna een godin voor hen ben, en niemand zal me kunnen zeggen wat ik moet doen of waar ik naartoe moet gaan of wat dan ook, want de stem van Apollo zal te horen zijn wanneer ik spreek.

‘Er is verzocht om uw aanwezigheid in de troonzaal.’

De onderbreking van mijn gedachten is als een zoemend insect om mijn hoofd; irritant maar niet meer dan dat. Ik hoef er alleen maar wat lui in het wilde weg naar te slaan.

‘Ik ben bezig.’

‘U ligt te zonnebaden.’

‘Apollo is de god van de zon; ik ben aan het aanbidden.’

‘Kassándra.’

Ik doe één oog open en zie Ligeia zenuwachtig een schoonmaakdoekje uitwringen. Als het echt belangrijk was geweest, had Moeder wel twee bedienden gestuurd.

‘Prinsés Kassandra, alsjeblieft. En ik kan maar moeilijk geloven dat mijn aanwezigheid ergens nodig is. Voor dat soort dingen heb ik broers.’

‘De kwestie heeft te maken met uw broer,’ zegt Ligeia zacht. Ze begint te fluisteren, op de manier waarop mensen gewoonlijk doen wanneer ze over de goden van de Onderwereld praten. ‘Het is Paris. Hij is hier... hij lééft nog. En dat betekent dat de profetie...’

Ik spring overeind en ren al naar de troonzaal voordat ze haar zin kan afmaken.

Ik weet meer over profetie dan de meeste mensen. Ik ben tenslotte een priesteres van Apollo, en hij is er de god van. Ook van poëzie, muziek, kunst, de waarheid,

boogschieten, ziektes, geneeskunst, de zon, het licht en nog een heleboel dingen die ik waarschijnlijk uit mijn hoofd had moeten leren. Als je alleen maar trouw zweert aan een god omdat je je opties open wilt houden, is hij een goede keuze.

Tijdens onze opleiding leren we verschillende belangrijke dingen over profetieën. Ten eerste: alleen een specifiek groepje individuen in de tempel mag ze verkondigen. Apollo kan niet iedereen zegenen – en waarom zou hij dat ook willen wanneer de schaarste aan profetieën ons in staat stelt er een hoge prijs voor te vragen? Ten tweede: wees vaag en zorg ervoor dat alle uitkomsten mogelijk zijn zodat ze niet kunnen zeggen dat je het fout had. Bij een veldslag kun je bijvoorbeeld iets zeggen als: *Je zult gaan uit de strijd terugkeren zul je nooit vergaan zul je*, en dan mag de luisteraar beslissen of hij een komma wil plaatsen vóór of na ‘nooit’. En ten slotte: laat je nooit in met zaken die té belangrijk zijn – laat die maar over aan de orakels en tempels aan de andere kant van de zee. Iedereen die wanhopig, en nog belangrijker, rijk genoeg is, onderneemt de reis en vertelt hoe immens de macht van Apollo is als ze dat eenmaal doen.

Aisakos overtrad al die regels met *de profetie*; want als je ‘de profetie’ zegt in Troje kun je er maar één mee bedoelen.

Moeder had gedroomd over een brandende fakkel en Aisakos, die uit een lange reeks van zieners stamde, beweerde dat het een voorteken was dat het kind in haar baarmoeder de ondergang van Troje zou betekenen.

Dat is het enige wat ik weet. Over de rest wordt allemaal geheimzinnig gedaan, en er gaan alleen geruchten over wat ze hebben gedaan – over hoe ze hebben ‘afgerekend’ met de profetie en het kindje, en over of Aisakos echt zelfmoord heeft gepleegd door van die klif af te springen, of dat hij misschien geduwd is...

Moeder is er nooit echt aan onderdoor gegaan maar ze is er ook nooit echt van hersteld; haar glimlach is nog altijd afstandelijk en haar ogen zijn droevig.

En dat is de reden dat ik nu naar de troonzaal hol, terwijl Ligeia me smeekt om rustiger aan te doen en iets roept over dat het niet gepast is om te rennen. Mijn ouders zijn de beste koning en koningin die dit koninkrijk ooit heeft gehad, maar als het om Paris gaat, zijn ze nog altijd totaal de weg kwijt. Als zijn naam ook maar gefluisterd wordt, verdwijnt alle redelijkheid bij hen.

Dus wie deze man ook is, die beweert mijn broer te zijn en misbruik maakt van hun grootste verdriet, hij zal niet lang genoeg meer leven om nog een leugen te verzinnen.

Op de drempel blijf ik staan.

Ik heb zeven broers en zussen en tientallen neven en nichten. Deze man zou heel gemakkelijk een van ons kunnen zijn.

Hij heeft het allemaal: Moeders gladde zwarte haar, Vaders lange neus, een bronzen huid als klei in een oven en dezelfde slanke bouw die al mijn broers gemeen hebben – alsof spieren klimop zijn die zich vastklampt aan hun tengere gestalten. Ik weet bijna zeker dat als ik hem het zonlicht in zou sleuren, zijn bruine ogen net zo amberkleurig zouden oplichten als die van ons allemaal.

Maar Paris is dood, hoezeer mijn ouders ook bidden om een wonder. En dat betekent dat wie deze man ook heeft gestuurd om zich uit te geven als mijn broer, veel tijd en moeite heeft genomen om iemand te vinden die voor hem door kan gaan. Wat diegene ook wil, het moet dat allemaal waard zijn.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ vraag ik gebiedend, terwijl ik de zaal binnen schrijd alsof ik daar alle recht toe heb. Hij is verlaten, afgezien van mijn andere broers en zussen, die allemaal op een kluitje staan te kijken, wat verklaart waarom ik ontboden was: om getuige te zijn, niet om iets te verstoren.

Mijn ouders zitten op een verhoging die uitzicht biedt over de hele troonzaal. Hun tronen bestaan uit kronkelende en slingerende bogen van dezelfde witte steen als die waarvan het paleis is gebouwd, doortrokken met gouden glinsteringen, alsof de steen niet is gebeeldhouwd, maar verleid om zijn nieuwe vorm aan te nemen.

Mijn ouders houden elkaars hand vast en voordat ik sprak, zagen ze er allebei zo hoopvol uit.

Nu kijken ze me woedend aan, en Vader begint zelfs te stotteren, omdat hij niet weet wat hij moet zeggen.

‘Kassandra,’ brengt mijn moeder uit. ‘Het is nu niet aan jou om te spreken.’

‘Een man beweert dat hij het voorwerp is van een profetie die is uitgesproken door Apollo. Waar zou een priesteres van Apollo anders moeten spreken?’

Het is niet de eerste keer dat ik voor mijn beurt spreek, maar wel de eerste keer dat ik probeer brutaal vol te houden dat ik er het recht toe heb, en met de pure onbeschaamdheid ervan lijkt ik mijn ouders het zwijgen te hebben opgelegd.

‘Ik ben hierheen gebracht door een profetie,’ zegt de man, met een zelfverzekerde grijns op zijn gezicht die me te veel doet denken aan mijn zus Kreousa. ‘Jouw heer is me gunstig gezind.’

‘Jij spreekt niet voor mijn heer,’ bijt ik hem toe.

‘Kassandra,’ zegt mijn vader. ‘Misschien moet je de andere priesters erbij halen. Als we heer Apollo gaan raadplegen over het onderwerp van profetieën moeten de hogepriesters daarbij aanwezig zijn.’

Ik voel me gekrenkt door de kleinering. In de tempel levert mijn koninklijke bloed me een prestige waar in de hiërarchie van de priesterorde eigenlijk geen plaats voor is.

Maar mijn familieleden herinneren zich nog maar al te goed hoe weinig ik ophad met de goden voordat ik plotseling verklaarde een roeping te hebben om me bij de tempel aan te sluiten toen ik voor het eerst met een huwelijksaanzoek werd geconfronteerd. Ik heb lang niet zo veel gezag als ik beweert, en anders dan de rest van Troje zullen ze niet zo gauw onder de indruk zijn en geloven van wel.

‘Wat valt er te raadplegen? Als dit Paris is, komt de profetie met hem uit,’ houd ik vol. ‘Zo niet, dan is hij een leugenaar die zich voordoeft als een dode Trojaanse prins. In beide gevallen kunnen jullie hem maar het beste doden.’

Moeder krimpt ineen. ‘Nee!’

Het zal ook wel niet gemakkelijk zijn om je eigen zoon tot twee keer toe ter dood te veroordelen.

Maar de kans is klein dat hij Paris is. De goden zetten alleen maar wonderen in als ze daar iets mee te winnen hebben.

Mijn broer Hektor stapt naar voren. Als kroonprins toont hij geen aarzelings, en het is duidelijk dat hij geen standje verwacht omdat hij voor zijn beurt spreekt.

‘Kassandra heeft wel een punt,’ zegt hij, en even voel ik opluchting. Zo doen we dat: we werken samen om onze broers en zussen tegen zichzelf te beschermen. Ik sta al klaar om van leer te trekken tegen mijn ouders, maar hij gaat verder: ‘Maar we moeten ook rekening houden met het feit dat de goden het afkeuren als mensen hun eigen familieleden vermoorden. Kassandra, jij hebt de religieuze teksten bestudeerd. Bevatten die niet talloze voorbeelden van de toorn van de goden vanwege broedermoord?’

Naast hem perst zijn vrouw, Andromache, haar lippen op elkaar om te verbergen dat ze moet lachen om de suggestie dat ik ook maar iets bestudeerd zou hebben – en zij kan het weten, want samen met haar heb ik zo vaak gespijbeld. Ik ben niet bepaald de vroomste priesteres.

‘Wanneer het alternatief de voorspelde val van Troje is?’ werp ik tegen.

‘Mijn vader zou nooit bevelen mij ter dood te brengen,’ zegt Paris – of wie het ook is, alsof zijn vermeende vader niet al eerder had geregeld dat hij ter dood werd gebracht.

‘Er zijn veel dingen om rekening mee te houden,’ zegt mijn vader. ‘Een vloek voor een vloek. Zoals Hektor zegt: de goden moeten niets hebben van mannen die hun eigen zoon doden.’

Ik gooi geïrriteerd mijn haar naar achteren. ‘Dan stuurt u hem de stad uit en laat de vloek op een ander huis rusten.’

‘Het feit dat onze poging om dat twintig jaar geleden te doen is mislukt, is een aanwijzing dat de goden ook lachen om degenen die hun lot proberen te ontlopen. Misschien hebben we de eerste profetie gewoon verkeerd geïnterpreteerd.’

Strikt genomen heeft mijn vader misschien wel gelijk, maar ik geloof niet in profetieën, de goden kunnen me niks schelen, en mijn hart breekt bij de hoopvolle blik in mijn moeders ogen omdat ik al voorzie hoe ontzettend gekwetst ze zal zijn wanneer ‘Paris’ verdwijnt met de halve schatkist van Troje of wat het ook is dat deze man van plan is.

‘Profetie of niet, we hebben geen bewijs dat deze man is wie hij beweert te zijn.’

‘We hebben ook geen bewijs van het tegendeel,’ zegt mijn moeder, en haar blik blijft onveranderlijk gericht op de man van wie ze zo krampachtig hoopt dat hij haar zoon is.

‘Best,’ zeg ik kortaf. ‘Dan zal ik bidden om verdere verduidelijking over de profetie in de tempel.’

Waarmee ik bedoel dat ik enorm opzichtig de goden ga aanbidden en vervolgens precies ga verklaren wat er moet gebeuren.

Paris spreekt dan misschien niet voor mijn heer, maar ik absoluut wel. En ik heb zomaar het idee dat die tegen ons gaat zeggen dat we deze man in de donkerste cel van de kerkers moeten opsluiten.